

NAAR FLORES!

Na vele oefenrondjes op het Veerse Meer begint Eugénie aan haar eerste solotocht, van Falmouth naar de Azoren. Het wordt een reis die grote indruk maakt.

Tekst, foto's en schetsen EUGÉNIE NOTTEBOHM

Zondag 5 augustus is het zover. Een rug van het hoog van de Azoren strekt zich tot Engeland uit en brengt noordwestelijke wind. Ik licht de trossen in Falmouth. Als Lizard Point een streepje in de verte is en ik een cruiseschip vermeden heb, krijg ik de voorspelde 3 tot 4 beaufort noordwestelijke wind. De motor kan uit en ik zet alle zeilen bij. *Giulia* ligt lekker op koers en ik ga mijn eerste nacht in. Dit is zo spannend!

SOLOSTAPJES

Nog geen jaar geleden kocht ik de boot en zette ik mijn eerste solostapjes op het Veerse Meer. Tot nu toe duurden mijn tochten niet langer dan twintig uur. Stap voor stap de grenzen verleggen is mijn motto, de Contessa 32 is een zeewaardig schip en ik heb alle veiligheidsmaatregelen genomen die denkbaar zijn. Ik kan dit, ik ga ervoor! De klok wekt me om het uur en ik check de koers, zeilen en AIS. 's Morgens voel ik me fris en gelukkig. Wat valt dit goed mee!

WAKKER GESMETEN

Op dag twee, bijna aan de Golf van Biskaje, lees ik een *strong wind warning* op de Navtex. De weersvoorspellingen blijken al anders te zijn dan wat ik vóór het vertrek gezien had, en dat maakt me zenuwachtig. Ik neem een reef en rol de genua wat in. En dan, op de grens van de continentale plaat, word ik wakker gesmeten uit mijn kooi, op een chaotische zee, met golven uit alle richtingen. Juist dit wilde ik niet meemaken. Ondanks alle voorzorgen zit ik er nu middenin. Zeeziek razen heel donkere gedachten door mijn hoofd. Ze bezorgen me best veel angst. "Als ik nu dood ga, maakt het toch niet uit." Ik ga bijliggen, maar het rollen en stampen wordt nog erger. Ik neem weer koers op en bel naar de wal. Ik wil overleggen en mijn strategie bespreken met iemand die helderder kan denken dan ik. Een bekende stem stelt me gerust. Het lijkt me een goed plan om de koers van de windpilot zo te zetten dat *Giulia* met genoeg snelheid de golven schuin kan nemen. Ik ben verrast hoe goed de windpilot dat doet.

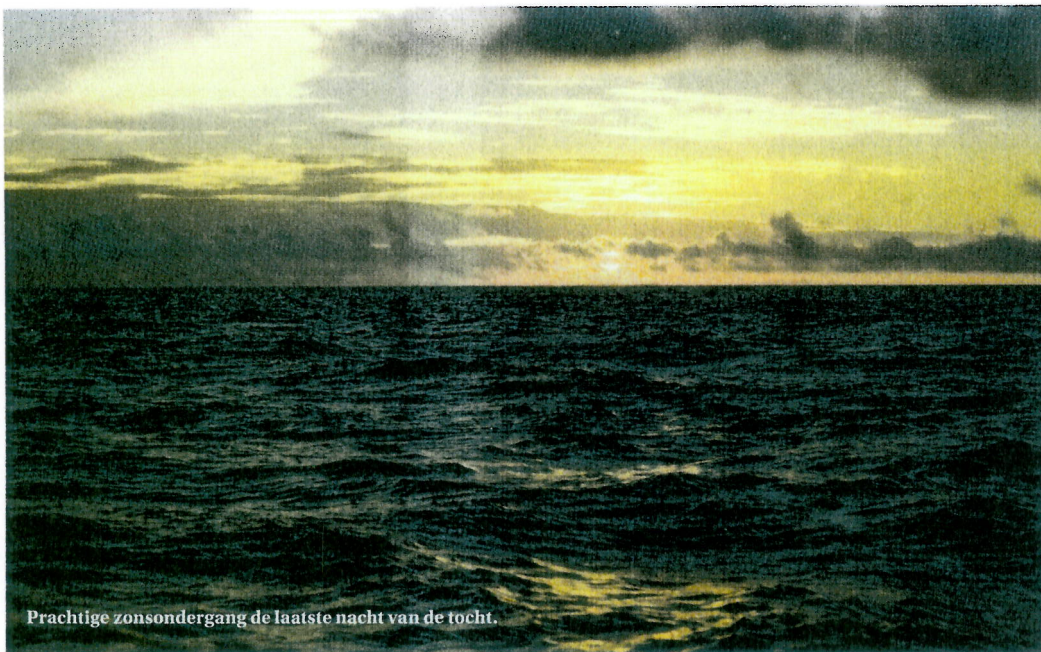
MARINA TRÉARD

Nu vertrouw ik de situatie weer en ik ga slapen in de kooi aan de comfortabele lijzijde. Ik redeneer dat het beter is om te slapen dan te waken. Met een fris hoofd kan ik betere beslissingen nemen en het langer volhouden. En na vier uur diepe slaap zie ik het weer helemaal zitten. Toch is dit maar het begin van de veranderingen in het weerbeeld. Het hogedrukgebied wordt instabieler dan voorspeld. Gaandeweg leer ik dit beter in te schatten door de wolken, temperatuur en luchtdruk nauwkeuriger waar te nemen. Telkens verleg ik mijn koers om hardere wind met stevige zeegang te vermijden. Uiteindelijk moet ik 180 mijl lang pal zuid en parallel aan de Spaanse en Portugese kust varen vooraleer ik op dag zes koers naar het westen kan zetten.

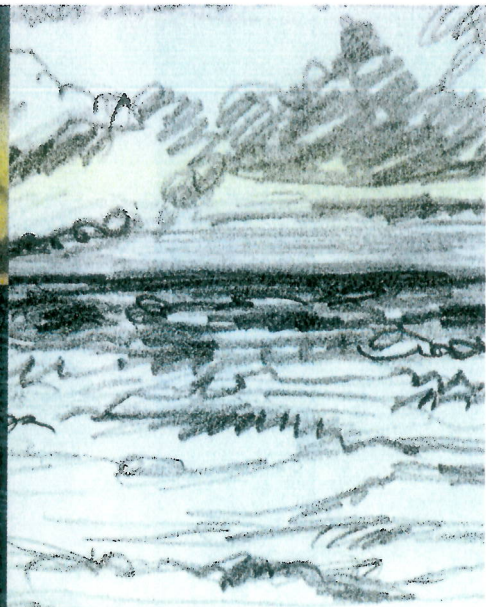
WINDSTILTE

Op dag acht - na 900 mijlen varen - besluit ik koers te zetten op Terceira, ten oosten van Flores. Het idee dat ik over de helft van mijn reis ben, brengt me meer rust. Even wordt de schipper terug schilderes. Ik neem mijn potloden op, en schets de luchten en *Giulia* die over de oceaan glijdt. Had ik gedacht het zwaarste achter de rug te hebben met aandewindse koersen met zeegang, ben ik toch wel verrast dat ik moeilijker kan omgaan met windstiltes! Op dag tien werken de klapperende zeilen me danig op mijn zenuwen. Ik ben bang om ze te beschadigen. Ik heb nog 70 liter diesel, goed voor 35 uren motoren, en ben nog minstens 400 mijl van land.

Giulia op de Oosterschelde, een jaar voor de tocht naar de Azoren.

Prachtige zonsondergang de laatste nacht van de tocht.

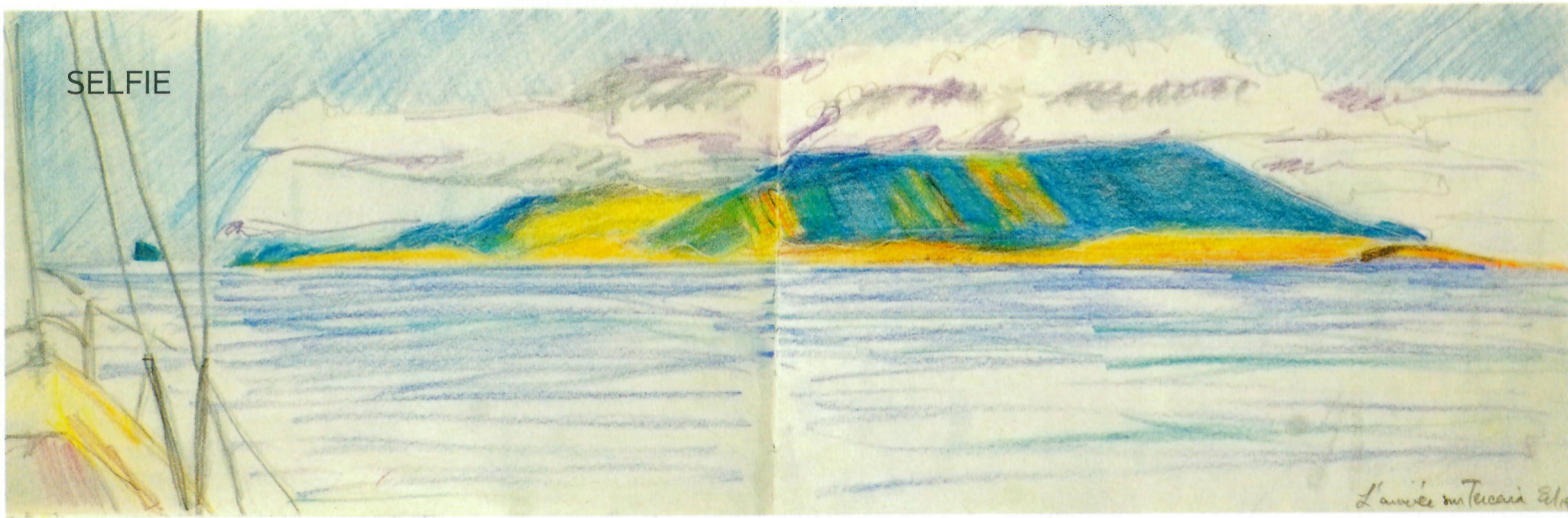

Schets van de oceaan.

De oceaan is fascinerend!

SELFIE

Daarnaast duiken er problemen op: de dieselvulslang blijkt aangetast en losgekomen van de tank. Bij het overhevelen uit de jerrycans verlies ik diesel. En het motoralarm waarschuwt me voor een te lage laadstroom van de alternator. Het bezorgt me veel stress, en ik vraag me dikwijls of ik überhaupt wel op de Azoren geraak.

De motor gaat toch aan en zodra er zo'n zes knopen noordwestelijke wind staat, rol ik de genua weer open. Als een beetje later de wind naar het westen draait, ben ik radeloos. Ik stuur een bericht naar de wal: "Wat moet ik doen? Een zwak briesje pal op kop en mijn dieselveorraad slinkt zienderogen!"

Een bevrijdend satelliettelefoontje brengt het antwoord: "Zet de motor uit, ga overstag en profiteer van elke zuchtje wind. Je hebt genoeg proviand om het heel lang uit te houden."

"Dat dan maar doen," denk ik met tegenzin.

WILDE NATUUR

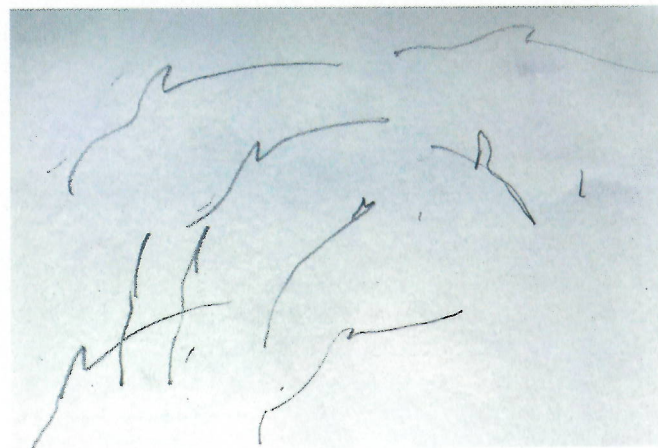
Net als ik overstag ben, zie ik voor de boeg de staart van een walvis in het rimpelloze blauw van de oceaan verdwijnen. Plots voel ik me niet meer alleen. Ontroerd dringt me de betekenis van dit hele avontuur door: de wilde natuur met al mijn zintuigen te mogen bewonderen. Met hernieuwde energie lukt het me beter om met de grillige wisselingen van windstiltes en zuchtjes wind om te gaan, en kijk: *Giulia* loopt met zes knopen ware wind bijna 2,5 knoop! En wanneer de zon zijn intrede doet, geniet ik volop van de zachte kleuren van de hemel.

De volgende dagen krijg ik regelmatig het gezelschap van een vijftigtal dolfijnen. Hun spel in de gouden weerspiegeling van de opkomende zon werkt helend en ergens voel ik me ondersteund. Als ik dan in het vroege ochtendgloren de bergen van Terceira zie opdoemen, komt de opluchting en de blijdschap: "Het is me gelukt!" Vol ongeloof, en toch ook wel heel trots, maak ik na dertien dagen en zeven uren de trossen vast in Angra do Heroismo. Pas enkele dagen later besef ik echt wat ik gerealiseerd heb, wanneer ik de traditionele straattekening in Horta schilder, en mijn vrienden me met grote gebaren op de kade van Lajes das Flores verwelkomen. De cirkel is rond, ik ben terug waar dit avontuur ontstaan is, terug bij hen die me op een nieuw spoor zetten na de borstkanker. Nu kan ik beginnen te dromen van de volgende uitdaging. Maar eerst genieten van deze overwinning! ●

Kleurpotloodschets van Terceira.

Regenboog in de Golf van Biskaje.

Hoog bezoek: dolfijnen!

Bezorgd door de windstilte.